

Thư Thầy trò (19)

- Thư Thầy trò (19)
- *Tác giả:* Viên Minh - Hạnh Không

Thưa Thầy!

Con là Hạnh Không đây! Con biết Thầy có rất nhiều Phật sự phải làm nên có lẽ Thầy cũng quên con là ai rồi. Thầy ơi, từ khi rời khỏi Viên Không con cứ ngỡ rằng con sẽ thay đổi và con đã chuẩn bị đủ hành trang cho mình bước vững vàng trên đường đời, hòa mà không nhập với mọi người xung quanh. Nhưng con đã không làm được, con gần như hòa vào họ.

Thầy ơi, càng ngày con càng cảm thấy mệt mỏi hơn, con chỉ muốn ở một mình và không muốn nói chuyện hay chơi với bất kì ai. Những gì con được thấy, những gì con nghe làm con cảm thấy con người đáng sợ quá Thầy ơi, con thấy đồng tiền có sức mạnh kinh khủng quá, con sợ Thầy à. Con càng sợ hơn khi thấy ngày càng rõ con hơn. Con không biết con có bị vấn đề gì về thần kinh không nữa thưa Thầy, nhưng con thấy dường như trong con có hai con người Thầy à. Có lúc con là con người tốt mặc dù con nói ra toàn những lời làm người khác tổn thương nhưng khi nói những lời độc ác đó tâm con lại thương họ vô cùng; có lúc con chỉ biết lo cho con, con mở miệng ra là tiền, tiền, tâm keo kiệt và ích kỉ trong con càng lúc càng nhiều hơn, con thấy bạn học giỏi hơn con, con cũng ghét và không muốn nói chuyện với bạn... Con người con thật sự quá đáng sợ Thầy ơi, con phải làm sao đây thưa Thầy? Con thật sự khinh bỉ con người con bây giờ. Con không biết giờ con ngồi đây viết thư cho Thầy với những lời ăn năn hối lỗi như thế này rồi ngày mai con lại làm ra gì nữa. Con biết con người mình là do mình quyết định chứ không phải ai khác, không thể đổ lỗi cho hoàn cảnh hay thứ gì đó mà con cũng không biết nữa, nhưng con như đang thả trôi mình vậy thưa Thầy. Con thật sự rất sợ rất sợ Thầy à! Con sợ có ai đó sẽ nhận ra và vạch trần bộ mặt thật của con, con sợ ai biết về con người thật của con ... nó xấu xa, con sợ ai biết được suy nghĩ của con vì nó tham lam, ích kỷ và đố kỵ, con sợ lắm Thầy ơi!

Con xin Thầy rải lòng từ bi giúp cho con một lời khuyên cho con biết con nên làm gì. Con xin đa tạ Thầy vì đã bỏ thời gian quý báu đọc thư con. Con xin chào Thầy và con mong sớm nhận được thư Thầy.

Con, Hạnh Không.

Hạnh Không con,

Đúng là lúc đầu thầy quên, nhưng đọc hết thư con thì thầy đã nhớ. Con là một sinh viên bạn của Hạnh An đúng không? Tuần rồi Hạnh An đã thọ giới xuất gia rồi đó. Đường đời quả là vạn nẻo, chọn nẻo nào dù đúng hay sai rồi mỗi người cũng phải học bài học của mình, phải không con? Nói là chọn nhưng đó cũng chính là duyên nghiệp của mỗi người. Điều quan trọng không phải là nghiệp duyên xấu hay tốt, khổ hay vui, được hay mất, thành hay bại... mà là có học được điều gì trong đó hay không.

Thầy biết con đang rất buồn nản khi gặp phải một trở ngại nào đó trong đời. Có điều con không biết rằng chính nỗi buồn chán đó là cứu tinh của con, nó đang giúp con thấy ra những sự thật đau lòng, không phải vậy sao? Nếu không có nó cảnh báo thì con vẫn mãi say mê trong mộng tưởng, biết bao giờ mới thấy ra bản chất thật của chính mình và đời sống? Sai lầm của con là từ buồn bực với một biến cố nào đó con đã sinh ra bất mãn với cuộc đời, với hoàn cảnh, với những người chung quanh... và tất cả đã trở thành nạn nhân của cơn bức bối trong lòng con. Thay vì lặng lẽ để chiêm nghiệm bài học tuyệt vời về nhân tình thế thái thì con lại cứ để nó bùng ra làm tổn thương đến nhiều người khác. Con phải thấy ra nguyên nhân chính, còn những phản ứng khác chỉ là hiệu ứng phụ của nó thôi.

Tuy nhiên, có một điều hết sức may mắn là trong sâu xa lương tâm (tánh biết) con vẫn thấy mình sai và vẫn còn thương yêu những người bị con làm thương tổn. Vậy vấn đề là ở chỗ con chưa biết nhìn lại chính mình, chưa thực sự biết lắng nghe thân tâm cùng với những cảm xúc của nó. Nếu con biết trở về cảm nhận trọn vẹn cảm xúc trong thân tâm con thì chính là con đang hành thiền Tứ Niệm Xứ đấy. Chỉ có cách đó con mới thấy ra chính mình, thấy ra mọi nguyên nhân của đau khổ và những phản ứng phát xuất từ đâu.

Con ạ, cuộc sống đâu phải chỉ tập trung vào một sự kiện đau lòng nào đó khiến con phải thao thức bất an? Không lẽ con đặt cuộc hạnh phúc của cả đời mình vào “một lá bài” để rồi thấy mình thua sạch? Trò chơi cuộc đời vẫn còn tiếp diễn để con học ra biết bao điều đúng sai chân giả... sao con đã biểu hiện thái độ tiêu cực chán đời? Còn rất nhiều sự việc khác trên đời đem lại cho con hạnh phúc vô tận như lòng hiếu thảo, tình bạn bè, chuyên cần học tập, tế nhị trong ứng xử, chia sẻ với nỗi khó khăn của người khác, thương yêu súc vật, chăm sóc hoa cảnh, phát huy nghệ thuật hội họa, âm nhạc... và còn vô số những điều hay lẽ đẹp mà con chưa học hết. Con hãy nhớ rằng cuộc đời dù đau khổ phiền lụy đến đâu vẫn vô cùng quý giá vì đó là trường học duy nhất mà con có thể tìm thấy sự giác ngộ giải thoát. Và cuộc sống muôn đời vẫn đẹp chỉ có cái ta ảo tưởng mới biến cuộc đời thành bể khổ mà thôi.

Con còn rất trẻ trung, hãy biết mở rộng tâm hồn để có thể nhìn xa thấy rộng, và đừng quên rằng tánh biết trong con vẫn luôn sáng suốt, định tĩnh, trong lành, chỉ cần thận trọng chú tâm quan sát là con có thể phát hiện ra vẻ đẹp thanh thản trong những bước thăng trầm của cuộc sống. Đừng bao giờ khép kín cánh

cửa tâm hồn để rồi chỉ thấy toàn là những ý tưởng phù phiếm vu vơ... Con rất thông minh, hãy tin vào lương tâm của chính mình.

Thầy Viên Minh.
